

har jo set det nede i den landsdel, hvor jeg kommer fra, hvor det var nær ved at være en stor naturkatastrofe. Dér er det en nødvendighed, at vi har en mulighed for at kunne trække på udenlandske ressourcer.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg skal takke for bekræftelsen af, at det var en begrundelse, og dermed synes jeg så, at det bliver lidt interessant det hele. Jeg troede, at vi stod midt i en sikkerhedsmæssig debat, hvor vi diskuterede Europas fremtidige sikkerhedspolitik, men hvis der ikke havde været oversvømmelse i Polen, så ville man altså fra Venstres side med mindre vægt have argumenteret for det her. Det synes jeg altså er interessant.

Hans Engell (KF):

Underskrivelsen den 16. december 1997 af optagelsen af Tjekkiet, Ungarn og Polen i NATO markerer et historisk skridt i retning af en forankring af Central- og Østeuropa i det europæisk-atlantiske forsvarsfællesskab. Det har vi fra konservativ side hilst velkommen, og beslutningen om at oprette det nye fælles dansk-tysk-polske korps med hovedkvarter i Szczecin ser vi som et vigtigt skridt, når det gælder om at gøre dette samarbejde praktisk og konkret.

Vi afviser selvfølgelig på den baggrund beslutningsforslaget fra SF om at bevilge penge til renoveringen af kaserne i Szczecin. SF er i forslaget inde på, at man ikke rigtig kan forstå, hvad formålet med korpset er. Her kan en læsning af forsvarsministerens aktstykke anbefales, idet det jo meget klart fremgår, at korpset, som er oprettet, og som får hovedkvarteret i Szczecin, jo tænkes tilmeldt NATO som en del af forsvarsstrukturens hovedforsvarsstyrker. Derudover vil der så være en række andre opgaver såsom krisestyring og katastrofer, fredsstøttende operationer og tilsvarende, hvor man kan gå ind.

SF lægger så også sikkerhedspolitiske motiver ind i forslaget og ser korpsets oprettelse som et udtryk for, at den kolde krig fortsætter, og at korpset må betragtes som et destabiliserende skridt, at det nærmest skulle handle om at marginalisere Rusland. Sådan ser vi ikke på det. I mange forskellige sammenhænge søges der i dag en dialog og samarbejde med Rusland til det allerhøjeste niveau i den russiske regering, Dumaen og i forbindelse med dialogen

med organisationer og mange andre i det russiske samfund.

En del af Folketingets medlemmer har netop før pinse været til NATO-parlamentarikernes halvårige session i Barcelona, hvor vi sammen med kolleger fra andre NATO-lande i en række forskellige komiteer har haft rig lejlighed til at diskutere med repræsentanter fra den russiske Duma, både fra helt fornuftige medlemmer af Dumaen og til ekstremister som Sjirinovskij.

Det er ingen let proces, den vil tage tid, men den tid skal vi naturligvis tage os. Vi skal til gengæld ikke, sådan som SF lægger op til i sit forslag, lade os presse af russiske og andre forsøg på at søge NATO-samarbejdet omdannet til et almindeligt udenrigspolitisk samarbejde frem for den forsvarsalliance, som nu snart i 50 år har sikret Vesteuropas frihed og sikkerhed, og som nu udstrækkes til at omfatte de nye demokratier i Central- og Østeuropa. De har nøjagtig samme krav på frihed og sikkerhed, som vi i Danmark har nydt godt af i 50 år. Derfor er de velkomne medlemmer, og derfor er oprettelsen af korpset også for polakkerne et naturligt skridt i forbindelse med deres optagelse i NATO-samarbejdet.

Alle de tre nye medlemslande har været aktive PFP-partnere siden 1994. De er allerede bekendt med mange af NATO's standarder, forsvarsprogrammer, budgetter, samarbejdsformer, management og meget andet, og de har på tilsvarende vis selv erklæret sig rede til at bære deres del af forsvarsudgifterne. For Polens vedkommende lægger man op til en realvækst i forsvarsudgifterne indtil år 2002, så vidt jeg har forstået på 11 pct.

Aftalen mellem NATO og Rusland, Den Permanente Komité og Partnerskab For Fred-platformen frembyder en lovende ramme for et solidt samarbejds mønster. Det nytter imidlertid ikke, at vi overser, at Rusland fortsat besidder et betydeligt militært potentiale. Det gælder både de konventionelle styrker, og det gælder Ruslands atomarsenal, hvor man stadig væk med omkring 1.300 strategiske missiler med 6.000 krigshoveder og mere end 10.000 taktiske atomvåben besidder en militær styrke af enormt omfang. Ruslands sikkerhedsinteresser bliver i langt højere grad tilgodeset ved, at russerne har vestlige naboer, som føler sig sikre og tillidsfulde frem for nervøse og usikre. Et stabilt Øst- og Centraleuropa – økonomisk, socialt, politisk og forsvarsmæssigt – må derfor også klart være i Ruslands interesse.